has emma omman sõamen. Sest suur nälg olli sääl maal.

Ent essa üttel rõõmsa sõamega: „Nätse, kuis „nemma sääl maan omma, nink maggawa kik säitse „tõine tõise kõrwal! Es neide palge ei olle ni illus „nätta, — es se wastse päiwa-paiste ei olle neide ülle „wäljawallatu, et na ni kauni nätta omma, kui „säitse lillikest, mes omman ehten häitsewa? — Ar- „mas emma, kül se meile selgede tunnistap, kuis „Temma, ke sedda taiwast hommungo haoga ehhitap, „nink und silmi sisse pannep, ussutaw ja ilm-muud- „mata om."

Kui essa emmaga kambrest wäljatulli, sis saisiwa sääl usse kõrwal nellitõistkümmend kängist ütten rean, paari kaupa kokkopantu, surembist wähhämbani, eg- gaütte latse jaus üts paar. Sis kaije emma neide pále, et neid ni paljo olli, nink temma ik.

Ent essa koste nink üttel: „Emma, mis sa ik- „ket? Es ne kängitse ei oda, et meie latse illusa „nobbeda jalla neid kandwa? Kuis peasse meie sis „neide ihho katte perrast murren ja peljun ollema? „Es sis ne latsekesse meie pále ei loda? kuis meie sis „es peas Temma pále lootma, ke ennamb woip „tetta, kui meie waise moistame? Nätse, Temma „päiwlik tõssep! Lákkem sis, nink allustagem nida „kui päiwlik rõõmsa palgega omma päiwaliko tõõd!"

Nida kõnneliwa nemma tõine tõisega, nink Jum- mal õnnist neide tõõd, et neil wiljalt olli, neil nink neide latsil. Sest usk annap lotust, nink arm kinni- tap ja kostotap.

Kuis mõrsja kaddonu peigmihhega kokkosaije.

Rootsi-maal, Waluni lina man, kaiwetas rau- da ja waske süggawast maast. Neide kaiwjide sean olli üts noor-mees, sel olli mõrsja. Nink peigmees üttel omma mõrsjale: Jani päiwal laulatetas meid pühha altari een, sis olleme abbiello-rahwas, nink ehhitame omma majakest, kun henne kotsilt ellame. Sis üttel mõrsja: „arm ja rahho wallitsego sääl, „sinna ollet mo ainus rõõm ja lotus, ilma sinnota „tahhas mä ennembe surma hawwan olla."

Kui nüüd enne Jani-päiwa oppetaja sedda pari- rahwast tõisel hawal kulut nink üttel: „kui kellelgi „om ütlemist neide abbiello wasta, sis tekko temma „sedda aigsaste,"" sis tulli surm, nink temmal olli ütlemist neide abbiello wasta. Peigmees lats tõisel hommungul mõrsja aknast mõda omma tõ mannu, terwit tedda weel ütskõrd rõõmsan lotussen; ent kui temma nüüd maa alla lats, es tulle temma ennamb taggasi süggawast hawwast. Selsammal päiwal pal- listas temma mõrsja ütte musta sidi kala-rätti, wer- rewa weertega saja-päiwas. Kui peigmees ennamb taggasi es tulle, sis pand temma sedda rätti paigale, leinas ja ik, nink es unneta tedda ealke ärra.

Nink wiiskümmend aastat latsiwa mõda, nink maa pääl nätti paljo mudutamist: suwwi ja talw lats mõda, innemisse tulliwa ilmale, nink neid matteti, nink rawwakaiwja teggiwa wässimata omma